

Nr 196.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ändrad lydelse av rubriken nr 749 för plåt- och bleckvaror i gällande tulltaxa; given Stockholms slott den 16 mars 1923.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

Under Hans Maj:ts

Min allernådigste Konungs och Herres frånvaro:

GUSTAF ADOLF.

F. V. Thorsson.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten i statsrådet å Stockholms slott den 16 mars 1923.

Närvarande:

Statsministern och ministern för utrikes ärendena BRANTING, statsråden LINDDQVIST, THORSSON, OLSSON, SANDLER, NOTHIN, SVENSSON, HANSSON, ÅKERMAN, SCHLYTER, ÖRNE.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Thorsson, anför:

Enligt bestämmelsen i den efter rubrik nr 896 i gällande tulltaxa intagna anmärkning skall för järnvaror, hänförliga till någon av rubrikerna nr 882—884 eller 894—896 och vägande per stycke högst 10 kilogram, tillkomma såsom särskild tilläggstull, då de äro förgyllda

Bihang till riksdagens protokoll 1923. 1 saml. 159 häft. (Nr 196—197.) 1

eller försilvrade, 80 öre per kilogram, och då de äro polerade, förnicklade, emaljerade, lackerade, förmässingade eller galvaniskt bronserade, 35 öre per kilogram. Den sålunda stadgade förhöjningen av grundtullen för det fall, att varans yta är på visst sätt bearbetad, skall alltså tillämpas endast i fråga om artiklar av högst 10 kilograms vikt.

Nämnda viktbegränsning vid tillämpningen av de på grund av ytbehandlingen gällande högre tullsatserna saknar helt och hållet motsvarighet beträffande de med förenämnda järnvaror i tullbeskattningshänseende eljest tämligen likställda, till rubrikerna nr 747—754 hänförliga plåt- och bleckvaror. De för ytbehandlade sådana varor fastställda tullsatserna gälla nämligen oberoende av vikten per stycke. i det att tullen per kilogram skall utgå för förgyllda och försilvrade artiklar (rubrik 747) med 1 krona, för emaljerade (rubrik 748) med 40 öre och för förnicklade, förkopprade, förmässingade, bronserade eller lackerade (rubrik 749) med 50 öre per kilogram.

Generaltull-
styrelsen.

I skrivelse den 31 januari 1923 har generaltullstyrelsen hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen besluta, att rubrikerna nr 748 och 749 i gällande tulltaxa skola erhålla följande ändrade lydelse:

Plåt- och bleckvaror, ej särskilt nämnda:

748	Emaljerade, vägande per stycke netto högst 10 kg....	1 kg.	40 öre
749	Förnicklade, förkopprade, förmässingade, bronserade eller lackerade, vägande per stycke netto högst 10 kg.....	1 »	50 »

Efter att hava erinrat om tulltaxans bestämmelser i fråga om ytbehandlade järnvaror samt på enahanda sätt behandlade plåt- och bleckvaror ävensom framhållit den mellan berörda båda grupper av varor förekommande olikhet i avseende å tullbeskattningen har generaltullstyrelsen till stöd för sin nyssberörda hemställan vidare anfört i huvudsak följande.

Denna principiella olikhet i fråga om tullbeskattningen av ytbehandlade järnvaror och på liknande sätt behandlade plåt- och bleckvaror hade icke förefunnits i 1906 års tulltaxa. Enligt denna taxa hade nämligen båda dessa slag av artiklar hänförs till någon av rubrikerna 426 eller 427, för vilka hade gällt den allmänna bestämmelsen, att en till någon av dem hänförlig vara, som vägde mera än 10 kilogram per stycke, skulle för den överskjutande vikten beläggas med en tull av endast 4 öre per kilogram. Emellertid hade 1906 års tulltaxekommitté ansett, att den hänsyn till förhållandet mellan varans vikt och värde, som i sistnämnda tull-

taxa fått sitt uttryck i stadgandet om tullsatsernas reducering på angivet sätt, skulle kunna bättre göras gällande genom uppdelning av ifrågavarande artiklar i olika viktgrupper med lägre tullsats per viktenhet för tyngre än för lättare vara, vilken uppdelning, vad plåt- och bleckvaror beträffade, dock skulle hava större betydelse endast ifråga om egentliga plåtslagararbeten. Under alla förhållanden hade kommittén ansett givet, att för bleck- och plåtvaror, försedda med någon dyrbarare ytbetäckning, intet behov av olika, efter vikten lämpade tullsatser förefunnnes. Av denna anledning hade kommittén föreslagit, att berörda uppdelning skulle inskränkas till att avse allenast artiklar, som saknade ytbetäckning eller voro försedda med annan sådan än förgyllning, försilvring, emaljering, förnickling, förkoppring, förmässingande, bronsering eller lackering.

Den av kommittén på sin tid uttalade uppfattningen rörande obehövligheten av att uppdelna de ytbehandlade plåt- och bleckvarorna efter deras vikt per stycke kunde åtminstone numera icke anses äga berättigande. Tid efter annan hade, särskilt under de senare åren, förekommit till import olika artiklar, bestående av grövre plåtarbeten, försedda med någon ytbeteckning, vanligen av sådant slag, som enligt tullteknisk uppfattning måste betecknas såsom lackering. Dessa artiklar hade på grund av ovan anförda förhållande betungats med en mycket hög tull, vilken varit särskilt oläglig i de ofta nog förekommande fall, då den drabbar transportanordningar och andra för industriellt bruk erforderliga, tekniska hjälpmedel. Det hade inträffat, att tullen för dylika artiklar uppgått till avsevärt högre belopp än varans värde.

Den å tyngre plåt- och bleckvaror förekommande ytbetäckningen utgjordes oftast av lackering. Även andra i rubriken 749 omnämnda slag av ytbehandling kunde emellertid förekomma, ävensom emaljering. Däremot hade exempel icke förekommit på att tyngre plåt- och bleckvaror varit förgyllda eller försilvrade. Det vore att märka, att, jämlikt bestämmelsen i 1 § mom. d) tulltaxeunderrättelserna, till på ovan angivet sätt ytbehandlade arbeten vore att hänföra alla sådana, som till någon, om ock ringa del blivit på sådant sätt behandlade. Vad särskilt lackering beträffade, gäve densamma ofta till resultat synnerligen råa och ojämna ytor, vilka knappast vore ägnade att i mera avsevärd mån höja varans utseende utan huvudsakligen syntes hava till ändamål att skydda densamma mot rost. Sådan lackering torde numera utföras helt enkelt medelst bestrykning med emalj-färgliknande, hartshaltiga bestrykningsvätskor, som vid torkning utan ugnshandling efterlämnade mer eller mindre glänsande, fasta överdrag. Att en yta efter dylik bestrykning kunde bliva olika jämn, alltefter som grunden förbehandlats medelst putsning, spackling eller annan grundning eller till följd av den större eller mindre jämnhet, ytan erhållit vid valsningen, låge i sakens natur, liksom även att bestrykningsvätskor av olika kvaliteter måste giva olika resultat. Emellertid vore det ur tullteknisk synpunkt synovligt att för bedömandet av ytbetäckningens art gå in på sådana spörsmål som grundytans förbehandling, lackeringsprocedurens förlopp och den använda fernissans eller emaljfärgens kvalitet. Följaktligen kunde ej heller vid tulltaxans tillämpning göras skillnad mellan olika kvalitetsgrader av lackering, utan måste även till utförande och utseende ganska enkla slag av nämnda ytbetäckning tulltekniskt sett betraktas såsom lackering. Den merkostnad, som sådan ytbetäckning förorsakade vid tillverkningen, vore också jämförelsevis obetydlig.

Berörda omständigheter vore givetvis ägnade att i än högre grad framhäva det oformliga och ur trafikens synpunkt orättvisa i att för ifrågavarande artiklar icke förefunnes den differentiering av tullsatserna efter vikten per stycke, som vore genomförd beträffande andra, ej särskilt nämnda järnvaror. Då olägenheterna härav, särskilt under den senare tiden, gjort sig alltmera gällande, syntes åtgärder böra vidtagas för avhjälpande av de sålunda påtalade bristerna i tullagstiftningen på ifrågavarande område. Med hänsyn till den förestående tulltaxerevisionen torde emellertid den för ändamålet erforderliga förändringen icke böra för närvarande göras mera omfattande än som oundgängligen krävdes. Den åsyftade förändringen syntes lämpligen kunna ernås därigenom, att tillämpningen av rubrikerna nr 748 och 749 inskränktes att gälla endast sådana på i rubrikerna angivet sätt bearbetade plåt- och bleckvaror, ej särskilt nämnda, som hade en vikt av högst 10 kilogram per stycke. Vid en sådan förändring skulle på dylikt sätt ytbehandlade artiklar, som ägde en vikt av mer än 10 kilogram per styck, komma att hänföras till någon av rubrikerna nr 750—753, i enlighet varmed tullen för artiklarna ifråga komme att ligga mellan 6 och 15 öre, beroende av vikten per stycke. Härigenom bleve de största olägenheterna av de nuvarande bestämmelserna avhjälpda, på samma gång som ett första steg bleve taget till åvägabringande av den överensstämmelse i tullbeskattningshänseende mellan plåt- och bleckvaror och andra i tulltaxan ej särskilt nämnda järnvaror, som enligt styrelsens uppfattning vore av behovet påkallad.

*Yttranden av
fullmäktige i
järnkontoret,
Sveriges indu-
striförbund
och kommers-
kollegium.*

På grund av remiss har kommerskollegium, efter att hava införskaffat yttranden i ärendet från fullmäktige i järnkontoret och från Sveriges industriförbund, den 10 mars 1923 avgivit utlåtande över generaltullstyrelsens ifrågavarande framställning.

I likhet med de hörda korporationerna har kommerskollegium ansett otvivelaktigt, att den av generaltullstyrelsen föreslagna tilläggsbestämmelsen vore fullt befogad rörande till tulltaxerubrik 749 hörande, lackerade plåt- och bleckvaror.

Vad däremot angår övriga av förslaget berörda varuslag hava såväl fullmäktige i järnkontoret och Sveriges industriförbund som kommerskollegium förklarat sig icke kunna för närvarande biträda generaltullstyrelsens förslag.

I fråga om dessa varor hava fullmäktige i järnkontoret åberopat ett av överingenjören A. Wahlberg i ärendet avgivet yttrande, däri denne gjort gällande, att med hänsyn till den förestående allmänna tulltaxerevisionen större förändringar i gällande tulltaxa ej borde göras än som vore oundgängligen nödvändiga och att fördenskull, då de av generaltullstyrelsen framhållna olägenheterna närmast gällde lackerade plåt- och bleckvaror, det syntes tillfyllest, att ändring ägde rum beträffande dessa.

Sveriges industriförbund har framhållit, att 1906 års tulltaxekommitté på sin tid verkställt ingående undersökningar i fråga om tullbe-

skattning av bleck- och plåtvaror och därvid funnit, att för sådana varor, ytbehandlade på något av förenämnda sätt, behov av olika efter vikten lämpade tullsatser ej föreläge. Med hänsyn härtill och då förbundet icke hunnit bilda sig en tillförlitlig uppfattning om verkningarna för industrien av den föreslagna tulltaxeändringen i andra delar, än som anginge lackerade plåt- och bleckvaror, har förbundet förklarat sig icke kunna för närvarande tillstyrka ändringsförslaget beträffande på annat sätt ytbehandlade varor.

De olägenheter, vilka enligt vad generaltullstyrelsen anfört äro en följd av de nuvarande tulltaxebestämmelserna i fråga om ytbehandlade plåt- och bleckvaror, hava icke varit från början insedda utan hava under de senaste åren uppkommit på den grund, att enklare ytbehandling till skydd mot rost m. m. ägt rum jämväl av grövre plåt- och bleckvaror. Avsikten torde emellertid icke hava varit, att med den högre tullsatsen för ytbehandlade sådana varor skulle träffas större artiklar med så enkel ytbehandling som bestrykning med hartsämnen eller dylikt. Enligt vad generaltullstyrelsen upplyst förekommer det numera allt oftare, att grövre plåtslageriarbeten äro överdragna med dylik enkel ytbetäckning. Det torde icke vara att antaga, att å dylika arbeten anbringas dyrbarare lackering. På sätt myndigheterna i ärendet hemställt synes det fördenskull vara lämpligt, att lackerade plåt- och bleckvaror med en vikt av 10 kilogram per stycke må hänföras till någon av rubrikerna nr 750—753 samt förty beläggas av en tull mellan 6 och 15 öre allt efter vikten per stycke. Vad däremot angår emaljerade, förnicklade, förkopprade, förmässingade och bronserade plåt- och bleckvaror torde på de av fullmäktige i järnkontoret och Sveriges industriförbund anförda skäl någon ändring för närvarande icke böra föreslås. Den ändring, vilken skulle äga rum, torde sålunda allenast böra avse tulltaxerubriken nr 749 och innebära ett tillägg beträffande där avsedda lackerade varor av innehåll, att sådana varor skola hänföras till ifrågavarande rubrik, endast om de väga per stycke netto högst 10 kilogram.

*Departements-
chefen.*

Departementschefen hemställer härefter, att Kungl. Maj:t måtte i proposition föreslå riksdagen att
dels besluta, att rubriken nr 749 i gällande tulltaxa skall erhålla följande ändrade lydelse:

		Kvantitet för tull- beräkningen	Tullsats	
			Kr.	öre
	Plåt och bleckvaror, ej särskilt nämnda:			
749.	förnicklade, förkopprade, förmässingade eller bronserade ävensom lackerade, vägande per stycke netto högst 10 kg.	1 kg.	—	50

dels ock förklara, att ifrågavarande ändring skall träda i kraft å dag, som Konungen bestämmer.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan behagar Hans Kungl. Höghet Kronprinsen-Regenten bifalla, och förordnar, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse, bil. litt. vid detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Gunnar Grip.